

[Hagen Hagensen]

ikke sker noget med andre, der bliver indbragt dér.

Men omvendt vil jeg også gerne sige, at det er nødvendigt, at der er fornødent lægetilsyn og lægebedømmelse, når det overhovedet skønnes at være nødvendigt. Der er regelsæt herom, men flertallet understreger i betænkningen, at det er nødvendigt at bedømme den indbragtes helbredstilstand, og at der også skal foretages lægeundersøgelse, når dette skønnes påkrævet. Jeg overlader gerne den bedømmelse til de erfarne politifolk, der har med det at gøre, og siger i den forbindelse, at de meget gerne – hellere én gang for meget end én gang for lidt – skal tilkalde en læge; det manglede bare.

Men så vil jeg for resten også føje følgende til – det står ingen steder: mon ikke det var en meget god idé, om man afkrævede dem, der havde været indsat i detentionen, udgiften til den læge, der skulle have bedømt dem? Det gør man, hvor der er tale om spirituskørsel, og det kunne man vel også gøre her. Jeg erkender, at der er en del af dem, der indbringes, for hvem det ikke vil have nogen effekt, om man afkræver dem beløbet, men jeg synes egentlig, at mange godt kunne komme til at betale for den bekostning, de kommer til at forvolde i denne forbindelse.

Vi indstiller ændringsforslaget til forkastelse.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg lyttede med meget stor interesse til hr. Hagen Hagensens indlæg, fordi hr. Hagen Hagensen anvendte samme formulering som den, flertallet har anvendt i betænkningen. Hr. Hagen Hagensen sagde nemlig, ligesom der står dér, at en lægeundersøgelse må foretages, hvor det skønnes påkrævet. Det er for mig at se det helt centrale i betænkningstillingen fra flertallet og det helt centrale i hr. Hagen Hagensens indlæg, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Hagen Hagensen, hvem der skal skønne, om en lægeundersøgelse er påkrævet.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Svaret er allerede givet. Jeg sagde, at det er den erfarne politimand, der skønner over

dette, og jeg føjede til, at han hellere må tilkalde lægen én gang for meget end én gang for lidt. Jeg har altså givet svaret.

Ebba Strange (SF):

Man kan undertiden undre sig over, hvad der egentlig sker under et udvalgsarbejde her i huset. For når jeg sammenligner det, der blev sagt ved førstebehandlingen af dette forslag og et andet forslag om detentioner af venstresocialisterne, undrer det mig, at vi ikke er nået længere under udvalgsarbejdet, end vi er, med hensyn til at finde en løsning på de dybt alvorlige problemer, der er knyttet til detentionsanbringelse af mennesker her i landet.

Jeg vil prøve at beskrive det, jeg mener, ved at foretage et par enkelte citater fra førstebehandlingen og sammenligne det med det, der nu står i den betænkning, som retsudvalget har afgivet. Under førstebehandlingen den 3. december 1985 sagde justitsministeren (Folketingstidende 1985–86, sp. 3370):

»Jeg har tidligere givet udtryk for, at en henlæggelse af opgaven til sundhedsmyndighederne ikke vil støde på nogen modstand fra justitsministeriets side, og jeg er parat til at drøfte dette spørgsmål nærmere.«

Senere siger justitsministeren (sammesteds, sp. 3371):

»Men vi deltager gerne i drøftelse af spørgsmålet om, hvorvidt man kan få sundhedsmyndighederne stærkere placeret i forbindelse med den stillingtagen, der er nødvendig ved detentionsanbringelse.«

Hr. Torben Lund har allerede citeret noget af det, hr. Bernhard Baunsgaard sagde, og jeg skal citere yderligere lidt. Hr. Bernhard Baunsgaard gennemgår nogle afsnit fra rigs-politichefens kundgørelser og siger (sammesteds, sp. 3375):

»Det er det, man forlanger at en tilfældig vagthavende politibetjent skal kunne skønne over.

Vi må vist, når vi stilles over for kendsgeringerne, erkende, at dette er en uholdbar tilstand ...«.

Hr. Bernhard Baunsgaard siger i slutningen af sit indlæg:

»... at såfremt man ikke mener, at der kan blive tale om hospitalsindlæggelse, så kan man bede om lægeundersøgelse, og det forekommer mig, at det kunne være nødvendigt i